

SARAH LARK

DE SCHADUW VAN DE KAURI-BOOM

Liefdes en familiebanden komen onder druk te staan
in het weidse Nieuw-Zeeland van de negentiende eeuw

NIEUW-ZEELAND

*Tuapeka heet sinds 1866 Lawrence

2

Peter Burton @ Kathleen O'Donnell — Michael Drury @ Lizzie Owens — Kahu Heke

1

Ian Coltrane @

Colin *1848
Heather *1849

Sean *1847

Kevin *1867
Patrick *1869

Matariki *1864

1

Matt Edmunds @ Claire Campbell @ James Dunloe

2

Ellen Seekers @ Jim Paisley

Chloé *1849

Fred *1863
Violet *1865
Rosie *1874

Kind van de sterren

Nieuw-Zeeland, Dunedin en Waikato

1875-1878

Engeland, Londen, Wales, Cardiff en Treherbert

1878

1

‘Dus tot nu toe kreeg ze privéles?’ Mevrouw Partridge, directrice van de gerenommeerde Otago School voor Meisjes in Dunedin, keek Matariki en haar ouders streng aan.

Matariki keek rustig terug. Ze vond de oudere dame met haar donkere kleren en lorgnet een beetje vreemd. Mevrouw Partridge was misschien even oud als haar oma’s in het Maori-dorp, maar daar droeg niemand een bril. Toch vond ze de directrice niet echt angstaanjagend en ze was ook niet onder de indruk van dit vertrek met de donkere, zeer waarschijnlijk uit Engeland geïmporteerde meubels, de zware volants voor de hoge ramen en de vele boekenplanken aan de muren. Matariki vond wel dat haar moeder zich vreemd gedroeg. Haar moeder was de hele rit van Lawrence naar Dunedin al opgewonden geweest, op het hysterische af, en had steeds iets aan te merken gehad op Matariki’s kleren en houding. Het leek bijna alsof zij zelf moest slagen voor de toets die haar dochter zou worden afgenomen.

‘Niet echt, M...’ Lizzie Drury kon zich nog net inhouden. Bijna had ze de directrice onderdanig Madam genoemd en tijdens het voorstellen een kniebuiging gemaakt. Lizzie gaf zichzelf een standje: ze was al ruim tien jaar getrouwd en de meesteres van Elizabeth Station, een boerderij in de buurt van Lawrence. Het was heel lang geleden dat ze als dienstmeisje had gewerkt, maar ze kon er niets aan doen, ze raakte nog altijd geïntimideerd als iemand zich voornaam gedroeg. ‘Mevrouw Partridge,’ zei ze, met een vaste stem hoopte ze, ‘onze dochter zat eigenlijk in Lawrence op school. Maar die nederzetting loopt langzaam leeg nu de goudgravers verder zijn getrokken. De mensen die er nog wonen... nou ja, daar willen we de kinderen in elk geval niet meer naartoe sturen. Daarom hebben we hun onderricht het afgelopen jaar zelf geregeld. Maar... onze huislerares heeft inmiddels haar grenzen bereikt.’

Lizzie controleerde zenuwachtig of haar kapsel nog goed zat. Ze droeg haar kroezige donkerblonde haar keurig opgestoken onder een vlot hoedje. Misschien was het hoedje te vlot? Vergeleken met me-

vrouw Partridge' waardige, maar kraaiachtige verschijning waren het zachte blauw en de pastelkleurige bloemen bijna te gewaagd. Om serieuzer te lijken had Lizzie het liefst haar saaie kapothoedje uit het verste hoekje van haar kledingkast gepakt en opgezet.

Daar had Michael echter een stokje voor gestoken. 'We gaan naar een school, Lizzie, niet naar een begrafenis!' had hij lachend gezegd. 'Ze nemen Riki heus wel aan. Waarom ook niet? Ze is een opgewekt kind. Ach, en zo niet... dit is niet de enige meisjesschool op het Zuider-eiland!'

Lizzie had zich laten overhalen, maar nu, onder de strenge blik van de directrice, schaamde ze zich diep. Of de Otago School voor Meisjes nu wel of niet uniek was: Matariki was beslist een bijzonder geval...

Mevrouw Partridge speelde met haar lorgnet en keek nu echt afkeurend. 'Dat is interessant, kindje,' zei ze, voor het eerst tegen Matariki en niet tegen haar ouders. 'Je bent – wat was het ook weer? – net elf. En nu zijn de mogelijkheden van je huislerares al uitgeput? Dan moet je wel een hoogbegaafd kind zijn!'

Matariki, die de ironie volledig ontging, glimlachte – een glimlach waarmee ze altijd iedereen voor zich innam. 'De oma's zeggen dat ik slim ben,' beaamde ze met haar melodieuze, zachte stem. 'Volgens Aku kan ik meer *haka* dansen dan de andere meisjes van mijn leeftijd. En Haeata zegt dat ik *tohunga* zou kunnen worden, genezeres, als ik meer over plantkunde leer. En Ingoa...'

'Hoeveel oma's heb je, kind?' vroeg mevrouw Partridge verbaasd.

Matariki keek even met haar grote, lichtbruine ogen in het niets, terwijl ze in gedachten de oudste vrouwen van de stam telde. Dat ging snel – ook wat rekenen betreft was ze al heel ver voor haar leeftijd, hoewel dat minder te danken was aan huisleraren, leraren of 'oma's' en meer aan haar zuinige moeder. 'Zestien,' zei ze.

Mevrouw Partridge keek weer met haar waterige blauwe ogen naar Matariki's ouders.

Door die blik kon Lizzie geen woord meer uitbrengen.

'Ze bedoelt de oudere vrouwen van de Maori-stam in onze buurt,' zei Michael. 'Bij de Ngai Tahu is het gebruikelijk om niet alleen je biologische oma's, maar alle oudere vrouwen "oma" te noemen. Dat geldt ook voor opa's, tantes en ooms, vaak zelfs voor moeders.'

'Dus ze is uw eh... biologische kind niet eens.' Mevrouw Partridge leek dat een opluchting te vinden, omdat Matariki niet erg op haar ouders leek.

Michael Drury had weliswaar net als zijn dochter donker haar, maar zijn ogen waren even blauw als de lucht boven Ierland en ook aan zijn uitspraak was nog te horen waar hij vandaan kwam. Hij had een hoekig gezicht, niet rond zoals dat van Matariki, en een lichtere huid. Haar tendere lichaam en krullende haar zou het meisje wel van haar moeder kunnen hebben, hoewel Lizzie kroezig en Matariki golvend haar had. Lizzie had lichtblauwe ogen, dus had het kind haar barnsteenkleurige ogen niet van haar ouders.

‘Nee, nee!’ Michael Drury schudde gedecideerd zijn hoofd. ‘Natuurlijk is Matariki onze dochter.’

Lizzie keek hem even met een schuldbewuste blik aan.

Michael Drury beantwoordde haar blik niet, maar bleef de duidelijk ontstemde directrice aankijken. Michael had zeker fouten, en Lizzie werd af en toe gek van zijn lichtzinnigheid, maar hij hield zich aan zijn beloftes. Ook aan de belofte die Lizzie hem voor Matariki’s geboorte had afgedwongen: Jij zult het kind nooit verwijten wat zijn moeder is en was.

Michael had inderdaad nooit gevraagd wie Matariki’s vader was, hoewel al snel na haar geboorte duidelijk was dat hij deze fee met haar donkere huid en bruine ogen nooit had kunnen verwekken. De enige opmerking die hier indertijd over was gemaakt, had betrekking op haar naam. ‘Je wilt haar toch niet echt Mary noemen!’ had Lizzie gezegd en haar blik beschaamd neergeslagen. Mary Kathleen, Michaels jeugdliefde, was bijna de peetmoeder van het kind geworden, maar Michael had alleen zijn hoofd geschud.

Nu ging Lizzie rechterop staan. De directrice kon dus niet geloven dat Matariki hun kind was? Nou, als ze een beetje afwist van biologie, moest ze weten dat twee mensen met blauwe ogen nooit een kind met bruine ogen konden krijgen. ‘Ik ben haar moeder,’ zei Lizzie gedecideerd. ‘En verder is ze een kind van de sterren.’

Zo had Hainga, de wijze vrouw van de Maori-stam, Matariki een keer genoemd. Het kind was verwekt in de roes van het Tou-Hou-feest. De Maori’s vierden Nieuwjaar als het sterrenbeeld Matariki zich voor het eerst aan de nachtelijke hemel van het Zuidereiland liet zien.

Mevrouw Partridge fronste weer. ‘Ze is dus niet alleen bovenaards begaafd, maar ook nog door de hemel gezegend.’

Matariki keek de directrice kwaad aan. Ze was vrij argeloos en de woorden van de vrouw zeiden haar niet veel, maar ze voelde wel dat die woorden haar moeder kwetsten. ‘Haikina zegt dat ik een dochter

van het stamhoofd ben,' zei ze trots. 'Dat is zoiets als een prinses... dat denk ik tenminste.'

Lizzie verbeet een glimlach. Zelf had ze dat ook gedacht. Kahu Heke, Matariki's vader, had haar in zijn armen gelokt in de hoop dat ze zijn koningin zou worden. Maar het had totaal anders uitgepakt... en het was goed van Haikina geweest dat ze Matariki dat niet allemaal had verteld.

Mevrouw Partridge keek nog onwilliger, maar nu bemoeide Michael zich ermee.

Hij moest wel ingrijpen, hij kon niet langer aanzien dat Lizzie steeds kleiner werd tegenover deze impertinente matrone. 'Mevrouw Partridge, dit is Matariki Drury, de dochter van Michael en Elizabeth Drury. Zo staat het in het geboorteregister van Dunedin en we zouden het op prijs stellen als u dat ook als zodanig accepteert. Onze dochter is een slimme meid, maar we willen haar talent ook weer niet bovennatuurlijk noemen. Haar huislerares Haikina heeft de missieschool bezocht en kan goed lezen en schrijven, wat ze onze kinderen streng maar liefdevol heeft geleerd. Maar ze spreekt geen Frans of Latijn, en ze kan Matariki niet goed voorbereiden op een studie of op een huwelijk met een man uit dezelfde maatschappelijke klasse.'

Michael legde bijna dreigend de klemtoon op 'dezelfde maatschappelijke klasse'. Mevrouw Partridge moest het niet wagen hem wat dit betreft tegen te spreken. De afgelopen jaren hadden Lizzie en hij hun boerderij bij Lawrence weliswaar niet uitgebouwd tot een schapenbaronaat, maar wel tot een kleine en uiterst succesvolle schapenfokkerij. Ze richtten zich minder op het produceren van veel wol en meer op het fokken van kwaliteitsschapen. Gerichte kruisingen en inmiddels ook experimenten om bijzondere wolkwaliteiten te verkrijgen, waren in een kleiner bedrijf gemakkelijker te realiseren dan op een grote boerderij, waar ze hun handen al vol hadden aan het beweiden en scheren van de enorme aantallen dieren. De rammen en de ooien van Elizabeth Station brachten op veilingen de hoogste prijzen op.

De Drurys stonden over het algemeen in hoog aanzien; toch had vooral Lizzie last van een minderwaardigheidsgevoel als ze waren uitgenodigd voor bijeenkomsten van de schapenfokvereniging of voor een plaatselijk bal. Beide Drurys kwamen uit een eenvoudig milieu, en vooral Michael deed niet veel moeite maatschappelijke omgangsvormen te hanteren. Lizzie deed er meer moeite voor, maar zij was verlegen. In aanwezigheid van de Wardens van Kiward Station of de

Barringtons en de Beasleys uit Canterbury lieten haar glimlach, die normaliter wonderen verrichtte, en haar stem het afweten. Matariki, dat had ze gezworen, zou het niet zo vergaan en de Otago School voor Meisjes moest haar dan ook voorzien van de intellectuele bagage die daarvoor noodzakelijk was.

Matariki had sowieso geen last van verlegenheid. Ze was ook niet zenuwachtig toen mevrouw Partridge eindelijk de moeite nam haar een toets af te nemen met een paar kennisvragen en rekensommen. Met een heldere stem – en zonder zelfs maar een licht Iers accent of het Londense Cockney waarmee Lizzie haar hele leven al kampte – gaf ze antwoord. Wat dat betreft was Haikina een ideale lerares geweest: de jonge Maori-vrouw had op de missieschool uitstekend en accentloos Engels leren spreken. Matariki wachtte verveeld tot mevrouw Partridge haar opgaven had gecorrigeerd.

Daarna keek de directrice iets welwillender, want Matariki had alleen bij een bijzonder moeilijk woord een fout gemaakt. ‘Juist, als het om haar kennis van zaken gaat, zijn er geen bezwaren om haar aan te nemen,’ zei mevrouw Partridge ten slotte een beetje zuur. ‘Maar... u moet wel begrijpen dat Mata... eh ...riki hier het enige meisje zal zijn met een dergelijke eh... exotische achtergrond.’

Michael wilde weer fel reageren, maar mevrouw Partridge hief sus-send haar hand.

‘Alstublieft, meneer Drury, ik zeg dit met de beste bedoelingen. Wij hebben hier meisjes... nou ja, de beste families uit Canterbury en Otago sturen hun dochters naar ons toe, en enkele kinderen zijn er... nou ja, die zijn er niet aan gewend...’

‘Wilt u zeggen dat deze kinderen als ze onze dochter zien zo zullen schrikken dat ze meteen naar huis rennen?’ Michael had er nu genoeg van. Geduld was niet een van zijn sterkste punten en dus was hij het liefst direct naar de eerstvolgende school gereden. Het instituut van mevrouw Partridge was misschien wel de beste meisjesschool in Otago, maar echt niet de enige op het Zuidereiland! Aan de andere kant kon hij Lizzie dit onmogelijk nóg een keer laten doormaken; ze leek nu al een bang katje.

‘Ik zeg dit vooral met het oog uw dochter,’ zei mevrouw Partridge. ‘De meeste kinderen hier kennen Maori’s hoogstens als bedienden. Uw dochter zal het niet gemakkelijk krijgen.’

Nu richtte Lizzie zich op. Als zij haar hoofd hief en rechtop ging staan, leek ze langer en zelfverzekerder. Voor het eerst deze dag leek ze

op de blanke vrouw over wie de Ngai Tahu met meer respect spraken dan over wie ook op het Zuidereiland. Volgens hen bezat de *pakeha wahine* meer *mana* dan de meeste krijgers. ‘Mevrouw Partridge, het leven is niet gemakkelijk,’ zei ze rustig. ‘En als Matariki dat niet in ergere situaties leert dan in de omgang met een paar verwende snot-apen op een meisjesschool, is ze te benijden.’

Mevrouw Partridge keek verbaasd naar Lizzie. Zojuist had ze haar nog een grijs muisje gevonden, maar nu...

En Lizzie was nog niet klaar. ‘Misschien went u nog wel aan haar naam als ze hier straks op school zit. Ze heet Matariki.’

Mevrouw Partridge vertrok haar mond. ‘Ja, eh... dat is ook iets wat we nog zouden moeten bespreken. Kunnen we haar niet... Martha noemen?’

‘Natuurlijk sturen we haar naar de Otago School voor Meisjes!’ De Drurys hadden afscheid van mevrouw Partridge genomen, zonder precies af te spreken of Matariki deze school zou gaan bezoeken. Zodra ze buiten stonden, begon Michael op ‘dat impertinente mens’ te schelden.

Lizzie liet hem een tijdje uitrazen. Ze nam aan dat hij wel zou kalmeren als hij de paarden uit de huurstal haalde. Maar toen hij over de Katholieke Meisjesschool Sacred Heart begon, maakte ze fel duidelijk wat zij ervan vond: ‘Otago is de beste school. Je hebt zelf gehoord dat alle schapenbaronnen hun dochters daar naartoe sturen. En ze willen Matariki aannemen, dus zou het waanzin zijn het niet te doen.’

‘Die jonge rijke meiden zullen haar leven tot een hel maken!’ zei Michael opgewonden.

Lizzie glimlachte. ‘Zoals ik al tegen mevrouw Partridge zei, bestaat de hel niet uit fluwelen banken, Engelse meubels en goed verwarmde klaslokalen. Op dergelijke plaatsen zijn misschien een paar duiveltjes te vinden, maar zeker niet zoveel als in de gevangnissen van Newgate en Wicklow, of in Australische strafkampen en Nieuw-Zeelandse goudgraverskampen. Dat hebben wij allemaal overleefd, Michael, en dan denk jij dat Matariki het niet op een meisjesschool uithoudt?’

Michael keek haar beschaamd aan. ‘Zij is in elk geval een prinses,’ zei hij glimlachend. Daarna vroeg hij aan zijn dochter: ‘Wil je naar deze school, Matariki?’

Matariki haalde haar schouders op. ‘De kleren zien er leuk uit,’ zei

ze en ze wees naar een paar meisjes in het rood-blauwe schooluniform van de Otago School.

Lizzie dacht dat haar dochter er daarin verrukkelijk zou uitzien. Ook de witte bloes paste goed bij Matariki's bijna goudkleurige huid, rode lippen en zwarte haar dat even zacht was als dat van Lizzie, maar wel dikker.

‘En Haikina zegt dat meisjes veel moeten leren, meer dan jongens! Iemand die veel weet, heeft veel *mana* en iemand met de meeste *mana* kan stamhoofd worden.’

Lizzie lachte een beetje gedwongen. Ze wist helaas uit ervaring dat te veel *mana* niet altijd goed was voor een vrouw. ‘Maar vriendinnen, Matariki...’ – met tegenzin besloot ze dat ze haar dochter wel op de mogelijke problemen op deze school moest wijzen – ‘...het is goed mogelijk dat je hier geen vriendinnen zult vinden.’

Matariki keek haar moeder rustig aan. ‘Een stamhoofd, zegt Haikina, heeft geen vrienden. Stamhoofden zijn on... onaan...’

‘Onaanraakbaar,’ zei Lizzie. Ook dat woord riep nare herinneringen op.

Matariki knikte. ‘Dan zal ik dat dus ook zijn.’

‘Zullen we nog even bij de Burtons langsgaan?’ vroeg Lizzie, met een zekere tegenzin, toen hun sjees in zuidwestelijke richting over de niet bepaald verharde straten van Dunedin hobbelde.

Pastoor Burton was weliswaar altijd haar vriend geweest, maar zijn vrouw Kathleen bekeek ze nog altijd met enig wantrouwen. Michael had te lang van zijn ‘Mary Kathleen’ gehouden en zijn huwelijk met Lizzie was bijna niet doorgegaan toen zijn liefde voor haar weer was opgeleaid. Lizzie had het contact met de Burtons daarom het liefst verbroken en wist dat pastoor Peter dat wel zou hebben begrepen, want hij vond het ook niet prettig als Michael en Kathleen bij elkaar waren. Maar Sean was er ook nog, de zoon van Kathleen en Michael. Sean was bijna volwassen geweest toen hij zijn vader leerde kennen en ook al waren vader en zoon niet heel close met elkaar, toch mochten ze elkaar niet helemaal uit het oog verliezen.

‘Zitten zij niet in Christchurch?’ vroeg Michael. ‘Volgens mij heeft Heather daar een tentoonstelling.’

Heather was Kathleens dochter uit haar huwelijk met Ian Coltrane – weer iets waar Michael liever niet aan dacht. Vier jaar voor dat huwelijk was Michael gedwongen geweest zijn zwangere verloofde Kathleen

in Ierland achter te laten nadat hij was gedeporteerd omdat hij graan had gestolen. Kathleen had echter niet op zijn terugkeer kunnen wachten, want haar vader had haar uitgehuwelijkt aan de paardenhandelaar Ian Coltrane die had beloofd een vader te zijn voor haar kind. Het was een ongelukkig huwelijk geweest, maar toch hadden ze samen twee kinderen gekregen. Het jongste kind was Heather, die op dat moment naam maakte als portretschilder en wier schilderijen deze week tentoon werden gesteld door een galerie in Christchurch. Kathleen en Peter waren daar met de jonge vrouw naartoe gereisd om deze gebeurtenis te vieren.

Toen Lizzie Michael dit hoorde zeggen, dacht ze dat het niet klonk alsof hij dat jammer vond. Ook hij leek niet veel zin te hebben op bezoek te gaan bij de Burtons, hoewel ze heel vriendschappelijk met elkaar omgingen. Maar het zou wel vreemd voor hem zijn te zien dat zijn oude liefde met een andere man was getrouwd, vooral omdat Peter een geestelijke was van de Church of England. Michael en Kathleen waren in hetzelfde dorp in Ierland opgegroeid en natuurlijk katholiek opgevoed. Misschien vond Michael het gezelschap van de belezene, goed opgeleide Peter Burton wel imponerend of het gezelschap van zijn niet minder belezene en al even goed opgeleide zoon Sean nog imponerender.

Michael vond het geen probleem dat een pastoor slimmer was dan hij, maar hij stoorde zich wel aan de betweterigheid van zijn zoon – vooral doordat de jongen hem toen ze elkaar nog maar net kenden duidelijk had laten merken dat hij niets van zijn biologische vader wilde weten. Inmiddels was dat iets minder geworden. Sinds Kathleen met Peter Burton was getrouwd en Michael met Lizzie Owens, voelde Sean zich niet meer bedreigd door de vader die zomaar in zijn leven was opgedoken.

‘Sean is nu trouwens nog op zijn werk,’ zei Michael. Sean had rechten gestudeerd aan de universiteit van Dunedin en was net begonnen met zijn eerste baan als referendaris. Hij wilde advocaat worden en werkte keihard. ‘Als we hem willen zien, moeten we in de stad blijven. Zullen we naar een hotel gaan?’

De afstand tussen Dunedin en Elizabeth Station was ongeveer zestig kilometer en Lizzie werd een beetje verdrietig toen ze eraan dacht dat ze straks zover bij haar dochter vandaan zou wonen. Wat de overnachting betreft twijfelde ze. Aan de ene kant hield ze van de luxe van een goed hotel en zou ze beslist genieten van een heerlijk diner en een

glas wijn met Michael. Wijn was net als wijnbouw een passie van Lizzie; ze probeerde zelfs druiven te telen op hun boerderij. Aan de andere kant werd Haikina misschien ongerust als ze die avond tegen de afspraak in niet thuiskwamen. Haikina, haar vriendin en de huislerares van hun kinderen, had de toelatingstoets van Matariki net zo spannend gevonden als Lizzie en zou het een eer vinden als de school een halve Maori aannam. Bovendien zou Haikina de handen vol hebben aan de jongens. Lizzie vond het niet eerlijk om de jonge Maori-vrouw zonder dat het was afgesproken met hen alleen te laten.

‘Nee, laten we maar doorrijden,’ zei Lizzie ten slotte. ‘Sean heeft misschien wel andere plannen, we moeten hem maar niet overvallen. We kunnen hem beter opzoeken als we Matariki naar school brengen.’

Michael haalde zijn schouders op. Lizzie vond het een opluchting dat hij het losse contact met Sean en Kathleen kennelijk prima vond. Michael stuurde het span – mooie, sterke paarden waar hij heel trots op was – langs de kerk en de pastorie van Caversham, een voorstad van Dunedin en Peter Burtons gemeente. Daarna reden ze snel door de bergen in de richting van Lawrence. Deze weg was breed en goed verhard, maar niet druk.

Dat was vroeger wel anders geweest. Lizzie en Michael waren tijdens de goudkoorts naar Otago gegaan. Toen heette Lawrence nog Tuapeka en stroomden er elke dag honderden mensen naar Gabriël’s Gully waar goud was gevonden. Het gebied zag er tegenwoordig nog steeds uit alsof er een veldslag had plaatsgevonden. De bodem was zo vaak omgewoeld dat de normale vegetatie volkomen was verstoord; de goudgravers hadden een modderwoestijn achtergelaten die zich maar heel langzaam herstelde.

Inmiddels waren de goudvindplaatsen rondom Lawrence vrijwel uitgeput, in elk geval alle plaatsen waar de goudgravers mochten komen. Lizzie glimlachte toen ze aan de goudreserves op Elizabeth Station dacht. Alleen zichzelf en de Maori-stam die daar woonde wisten hoeveel goud er in de rivier op haar land zat, en ze hadden er allemaal belang bij dat aan niemand te vertellen. Dankzij dat goud hadden de Drurys hun boerderij kunnen kopen, was de Maori-stam naar de maatstaven van de Ngai Tahu rijk en kon Matariki nu naar een betere school.

De goudgravers waren verder getrokken naar nieuwe vindplaatsen bij Queenstown. De nederzettingen die ze hadden gesticht en die eerst groot en druk waren geweest, waren gekrompen tot dorpen die alleen nog werden bewoond door een paar boeren en handelaren. Natuurlijk

waren er ook enkele schurken en avonturiers achtergebleven: goudgravers die te oud, te moe of te lui waren om hun geluk elders te beproeven. Zij groeven nog altijd in de bossen rondom Lawrence, ook een reden waarom Michael en Lizzie Haikina en de kinderen liever niet alleen op Elizabeth Station lieten. Als ze van plan waren een nacht weg te blijven, vroeg Lizzie of de stam hen wilde beschermen en dan stuurde het stamhoofd een paar krijgers die aan de rivier kampeerden.

De Drurys hadden zich echter geen zorgen hoeven maken. Toen hun paarden het bos uit kwamen en de toegangsweg van Elizabeth Station op reden, zagen ze al beweging bij de rivier. Een sterke Maori was boven de waterval met een goudpan bezig, terwijl Haikina viste. In het vijftiende eronder speelden Kevin en Pat, de jongste zonen van Michael en Lizzie.

Hemi, Haikina's man, zwaaide naar hen en ging door met zijn werk. Maar Haikina liet de hengel op de oever vallen en liep de wagen tegemoet. Ze was een lange, slanke jonge vrouw met lang, steil haar. Waarschijnlijk omdat ze vond dat het bij haar werk als lerares paste, droeg ze net als de blanken – *pakeha*, zoals de Maori's hen noemden – een jurk, maar ze had de rok nonchalant opgetrokken en vastgebonden, zodat haar lange, bruine benen te zien waren. 'Hoe is het gegaan, Matariki?' vroeg ze opgewonden.

Matariki ging rechtop staan: 'Vorming maakt het hart zo sterk als een eik!' citeerde ze trots het motto van de Otago School voor Meisjes.

Lizzie keek haar dochter verbijsterd aan. *Waar had ze dat vandaan?* Kennelijk had ze dat ergens gelezen en onthouden.

'Alleen weet ik niet hoe sterk een eik is,' zei Matariki. 'Misschien is eikenhout lang niet zo hard als het hout van de kauri of de totara...'

Michael schoot in de lach. 'Lieve god, we wonen echt aan het einde van de wereld! De kinderen groeien op zonder een eik te hebben gezien! Eikenhout is heel goed hout, Riki, absoluut voldoende voor een sterk hart!'

Haikina vroeg glimlachend: 'Dan nemen ze je dus aan?'

Matariki knikte. 'Inderdaad. Alleen als... Maar alleen als stamhoofd- dochter. En ik moet Martha heten, omdat de directrice Matariki niet kan uitspreken.'

Haikina omhelsde Matariki spontaan. 'Op de missieschool werd ik Angela genoemd!' vertelde ze.

'En dan heet ik Hongi Hika!'

Kevin en Pat hadden hun ouders inmiddels gezien en niet de moeite

genomen zich aan te kleden of zelfs maar af te drogen voordat ze hen tegemoet liepen. Pat, de jongste, klom op de bok en sloeg zijn armen om Michael heen. Kevin, die vond dat hij met zijn acht jaar groot genoeg was om in Dunedin naar school te gaan en jaloers was op Matariki omdat zij dat al wel mocht, was trots op zijn naam: 'Als je op school een nieuwe naam krijgt, wil ik net zo heten als het belangrijkste stamhoofd.'

'Het belangrijkste stamhoofd is Te Maiharanui,' schreeuwde Matariki tegen hem. 'En Hone Heke! Bovendien kun je op de *pakeha*-school niet net zo heten als een stamhoofd. Je moet een *pakeha*-naam hebben. Misschien... kapitein Cook? Of prins Albert?'

Lizzie lachte, maar Michael zei streng: 'Kevin, jij hebt een goede, oude, Ierse naam! Jij bent vernoemd naar je opa die de beste whiskey van West-Ierland stookte! En dan heb ik het niet eens over zijn vioolspel en...'

'Jij bent vernoemd naar de heilige Kevin,' verbeterde Lizzie hem, met een boze blik op haar man. 'Dat was een belangrijke, goede man die het klooster in Glendalough heeft gesticht. Hij stookte waarschijnlijk geen whiskey, maar dat weet ik niet zeker. Hoe dan ook, niemand zal je een andere naam geven, daar hoef je niet bang voor te zijn.'

'Alleen meisjes krijgen een nieuwe naam!' zei Matariki terwijl ze waardig van de wagen klom. 'Ik krijg ook nieuwe kleren!'

Michael trok zijn wenkbrauwen op. 'Dat gaat een vermogen kosten,' zei hij tegen Hemi die naar hem toe slenterde en hem zwijgend een fles whiskey aangaf. Michael nam een slok en keek de Maori grijnzend aan. 'Jullie hebben dus ook weer geld nodig?' Hij wees naar de goudpan.

Hemi zuchtte. 'Er komen berichten uit het noorden, en eisen, zou je ze kunnen noemen.' Net als Haikina sprak ook Hemi goed Engels en mede daardoor was hij een van Michaels weinige vrienden in het Maori-dorp.

In feite had Lizzie – en later natuurlijk Matariki – de contacten gelegd. Lizzie sprak de taal van de Ngai Tahu en had bij hen gewoond. Michael stond altijd in haar schaduw en dacht dat de krijgers hem maar een slappeling vonden. Hemi had echter net als Haikina op de missieschool gezeten en daarna op een grote schapenboerderij gewerkt. Kortgeleden was hij teruggekeerd naar de stam, maar vooral naar Haikina.

'Eisen?' vroeg Michael. 'Vertel me niet dat jullie *kingi* op het idee is gekomen belastingen te gaan heffen.'

Eerste druk maart 2016

Oorspronkelijke titel *Im Schatten des Kauribaums*

Copyright © 2010 Bastei Lübbe AG, Keulen

Deze uitgave is tot stand gekomen via Internationaal Literatuur Bureau BV,
Amsterdam, www.lindakohn.nl

The moral right of Sarah Lark to be identified as the author of this work has been
asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2016 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Jolanda te Lindert

Omslagontwerp Hans Gordijn, Baarn

Omslagillustratie © Thinkstock.com

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

Landkaart Reinhard Borner, © 2012 Bastei Lübbe AG, Keulen

ISBN 978 90 261 3779 2

ISBN e-book 978 90 261 3780 8

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met
bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch,
door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.